

N:o 33.

Af herr H. Öhngren, *angående ändrad föreskrift i fråga om stämpelbeläggning af vaxel.*

Då Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående stämpelafgift i visst fall lemna möjlighet för att i utlandet utfärdade och i utlandet betalbara, men i Sverige accepterade vaxlar kunna i afsevärd mängd och till afsevärda belopp undgå att här i landet blifva stämpelbelagda, så vågar jag för att påvisa detta förhållande anföra följande.

Svenska importörer köpa *ofta* varor från utlandet på det vilkor, att de i liqid lemna accepter betalbara i *utlandet* hos viss bank, bankir eller enskild person å säljarens trattor; dessa trattor presenteras de svenska köparna för accept, antingen genom vederbörande utländska säljares agent eller genom säljaren sjelf — antingen personligen eller genom reseombud eller genom vaxelns insändande genom posten direkt till köparen.

Om de presenteras genom säljarens svenske i Sverige bosatte agent, så är denne skyldig att förse vaxeln med stämpel; men äfven om vi antaga att i allmänhet så sker, så kvarstår likväl i detta fall den obestriddliga svårigheten att kontrollera denna stämpelbeläggning. Agenten vill ogera belasta sin utländske vän med, i hans tycke, onödiga kostnader eller också har han icke reda på hvad lagen bjuder och för öfrigt anser han sig icke vara skyldig till stämpelbeläggnings, ty ingenting på vaxeln — endossement eller firma-stämpel — angifver att vaxeln — om det skulle blifva fråga om ansvarstalan för åsidosatt stämpelbeläggning — gått genom hans händer.

Presenteras åter vaxeln genom utländing, såsom nog ofta inträffar, så är denne icke bunden af någon föreskrift beträffande stämpelbeläggning enligt svensk lag; och om slutligen vaxeln sändes direkt medelst post från utlandet till den svenske köparen för accept, så kan den naturligtvis icke vara svenskstämplad vid hitkomsten, ty hvar skulle den utländske säljaren, äfven om han aldrig så gerna ville vara laglydig gentemot svenska för-

hållanden, kunna få tillfälle att förskaffa sig just de stämpelar som äro erforderliga?

Vexeln förblifver alltså ostämplad, ty acceptanten är icke enligt förordningen skyldig tillse, det stämpel blifvit behörigen anbragt å densamma, och återgår till utlandet, hvarest den kan passera genom flera händer innan den förfaller, då den skall i *utlandet* betalas. Dervid tillgår antingen så, att acceptanten köper vaxel å motsvarande belopp i svensk bank och remitterar den till den bank, bankir eller enskilda person, hos hvilken han gjort sin accept betalbar, eller också anmodar han svensk bank eller bankir att för hans räkning infria vaxeln vid förfall hos domiciliaten. I förra fallet är föga sannolikt att acceptanten, utan att dertill vara nödd och tvungen, belägger den redan infriade accepten med stämpel, och i det senare är icke den, som för acceptantens räkning infriat vaxeln i utlandet, skyldig att stämpelbelägga, hvartill kommer, att han ej kan debitera någon för stämpelkostnaderna, utan skulle helt säkert nödgas sjelf betala desamma.

På grund af hvad jag härofvän anført, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte besluta, att i förordningen angående stämpelafgift skall intagas följande bestämmelse:

Acceptant skall, vid äfventyr som i förordningen stadgas för vaxelinnehafvare, vara skyldig tillse, det en vaxel, som honom för accept presenteras, är med behörig stämpel belagd innan han accepterar densamma; börande detta gälla äfven för det fall, att vaxeln blifvit honom tillsänd för accept från utlandet.

Stockholm den 24 januari 1900.

Henric Öhngren.